

nittu rakennus voi saada tämän korkeuden ainoastaan Hämeentien puolella ja 18 m:n pituudelta Toisen linjan puolella, sekä sijoittaa kattolistan enintään + 27.5 metrin korkeuteen yli nollatason, kaikki ehdoin, että mainitut henkilöt erivapautuksen saatuaan maksoivat kaupunginkassaan 44,000 markkaa. Asemakaavanmuutosta koskeva päätös oli alistettava valtioneuvoston tutkittavaksi ja vahvistettavaksi. Sisäasiainministeriö kieltäytyi kuitenkin vahvistamasta tätä kaupunginvaltuuston päätöstä¹⁾, koska ministeriö katsoi, ettei ollut esitetty mitään hyväksyttävää syytä, jonka nojalla tässä yksityistapauksessa olisi poikettava voimassa olevaan rakennusjärjestykseen sisältyvistä rakennuskorkeutta koskevista yleisistä määräyksistä. Samalla ministeriö huomautti, että muutosehdotuksesta ennen sen julkipanoa olisi ollut hankittava palotoimikunnan ja terveydenhoitolautakunnan lausunnot.

2. Kiinteän omaisuuden hankintaa ja kaupungille kuuluvan sellaisen omaisuuden luovutusta koskevat asiat.

Maa-alueiden osto Oulunkylän—Viikin—Herttoniemen rautatietä varten. Kiinteistölautakunta ilmoitti kaupunginhallituksen toimeksiannosta valmistelevansa kysymystä Oulunkylän—Viikin—Herttoniemen rautatietä varten tarvittavien maa-alueiden ostamisesta. Nämä alueet olivat Oulunkylän itäiseen huvilaryhmään kuuluvat asuntopalstat n:ot 1 ja 2, Vantaan niitty sekä osa Gärdobacka-nimistä aluetta. Ensiksi mainittu palsta oli kaupungin vuokramaata ja oli annettu vuokralle kolmen kuukauden irtisanomisajoin, minkä vuoksi ei ollut vaikeata vapauttaa kaupungille tarpeellisia alueita, n. 160 m² rautatietä ja n. 125 m² sen eteläpuolelle tulevaa ajotietä varten. Palsta n:o 2 kuului sekin kaupungille, mutta oli annettu vuokralle marraskuun 1 p:ään 1938, ja sen vuokraajat olivat ilmoittaneet suostuvansa luovuttamaan rautatietä varten tarpeellisen maan, n. 2,000 m², ainoastaan edellyttäen, että he saivat korvaukseksi 91,000 markkaa käteistä rahaa ja palstan jäljelle jäävän osan vuosivuokran alennetuksi 1,125 markkaan sekä että kaupunki kustansi ja suoritti erään ulkohuonerakennuksen siirtämisen. Kiinteistölautakunta piti näitä vaatimuksia kohtuuttomina ja ehdotti sen vuoksi, että puheena oleva alue hankittaisiin pakkolunastamalla. Vantaan niitystä tarvittavan osan kaupunginvaltuusto jo oli päättänyt²⁾ hankkia maanvaihdon kautta, mutta osa siitä, 760 m², olikin marraskuun 1 p:ään 1958 vuokratuna asemamies K. J. Hentmanille, ja juuri tällä osalla sijaitsivat vuokraajan asuinrakennus, ulkohuonerakennus ja sementtikellari. Sen vuokramaan korvaukseksi, jonka Hentman menetti maanomistaja Lönngrenin kaupungin kanssa tekemän maanvaihdon johdosta, viimeksi mainittu oli luvannut hänelle erään hänen alkuperäisen alueensa, rata-alueen ja Kvarnäkern n:o 2 nimisen palstan välillä sijaitsevan alueen, ja sen lisäksi Hentman vaati, että kaupunki myöntäisi hänelle marraskuun 1 p:ään 1958 radan eteläpuolelle joutuvan edellä mainitun palstan osan hallintaoikeuden sekä 55,000 markan avustuksen hänen muuttokustannustensa suorittamiseen, jolloin hän sitoutui siirtämään rakennuksensa ennen heinäkuun 1 p:ää ja silloin sijoittamaan asuinrakennuksen rajaviivalle ja niin korkealle kivijalalle, ettei erityisiä halkovajoja eikä kellareita tarvittu. Gärdobackan alueiden hankkimistapa oli ratkaistu

¹⁾ Kvsto 7 p.syysk. 5 §. — ²⁾ Ks. tämän kert. s. 13.

käsiteltäessä kysymystä Tuomarinkylän tietä varten tarpeellisen maan vapauttamisesta ¹⁾.

Myöntyen kiinteistölautakunnan asiasta esittämään ehdotukseen kaupunginvaltuusto päätti ²⁾ valtuuttaa lautakunnan ryhtymään tarpeellisiin toimenpiteisiin Oulunkylän itäisen huvilaryhmän asuntopalstasta n:o 2 tarvittavien osain hankkimiseksi kaupungille pakkolunastamalla sekä sallia, että asemamies K. J. Hentmanin kanssa tehtiin edellä mainitut ehdot sisältävä vuokrasopimus, jonka yksityiskohdat kaupunginhallituksen tuli saada tarkistaa.

Lastenkodinkadun tontin n:o 1b ³⁾. Filosofianmaisteri L. Lindelöf oli tarjonnut 235,000 markasta lunastettaviksi kaikki Helsingfors fastighetsaktiebolag nimisen yhtiön osakkeet; yhtiö omisti IV kaupunginosan korttelissa n:o 166 sijaitsevan Lastenkodinkadun tontin ja talon n:o 1 b. Tämän tarjouksen johdosta kiinteistölautakunta ilmoitti kaupunginvaltuuston jo vuosina 1928 ja 1929 harkinneen kysymystä mainitun tontin ostamisesta, mutta silloin antaneen sen raueta, koska pyydettyä hintaa, 3,000,000 markkaa, pidettiin liian suurena. Tontin ostamisen puolesta vuonna 1928 esitetyt syyt olivat kuitenkin menettäneet osan merkitystään. Sen jälkeen oli Malminrinne levennetty, ja Ruoholahdenkadunkin leveyttä suunniteltiin lisättäväksi ⁴⁾; Salmisaaren ja sieltä edelleen Lauttasaaren suuntautuvan liikenteen kiinteistötoimiston asemakaavaosasto oli ajatellut ohjattavaksi Rautatienkatua pitkin. Niin ollen tarvittiin Lastenkodinkadun tontti n:o 1b ainoastaan liikenneväylän avaamiseen korttelin n:o 166 halki, liikenneväylän, joka vastedes voitaisiin liittää Kampin alueen läpi vedettävään valtakatuun. Kaupunginhallitus lausui, että valtuusto tosin alustavasti hyväksyessään Ruoholahdenkadun leventämistä tarkoittavan suunnitelman oli luopunut arkkitehti Kallion suunnitelmasta, että puheena olevan korttelin läpi rakennettaisiin valtavyäly, mutta että kaupungille kuitenkin olisi edullista avata sinne kaapeampi liikenneväylä, koska kaupungin siellä omistamien tonttien arvo, kuten kiinteistölautakuntakin oli huomauttanut, siten lisääntyisi. Pyydettyä hintaa hallitus piti kohtuullisena ottaen huomioon senkin, että kiinteistö oli kiinnitetty 1,515,000 markkaan nousevista saatavista.

Kaupunginvaltuusto päätti ⁵⁾ ostaa kaupungille Helsingfors fastighetsaktiebolag nimisen yhtiön kaikki 300 osaketta, joiden nimellisarvo oli 500 markkaa kappaleelta, yhteensä 235,000 markasta, mikä kauppahinta oli maksettava kaupunginkassasta ennakkona ja aikanaan merkittävä vuoden 1933 menosääntöön.

Helénankadun talon ja tontin n:o 4 ostokysymys. Vuonna 1931 kaupunginvaltuusto oli evännyt ⁶⁾ kaupunginhallituksen ehdotukset rakennusjärjestyksen määräysten muuttamisesta siten, että erinäisten Kauppatorin varrella sijaitsevien tonttien rakennuskorkeus saataisiin rajoitetuksi, mutta koska asian johdosta syntyneessä keskustelussa oli esitetty se käsitys, että kaupungin mahdollisesti oli syytä ostaa I kaupunginosan korttelissa n:o 4 sijaitseva Helénankadun tontti n:o 4, oli neuvotteluja jatkettu mainitun tontin omistajan, Svenska Finlands lantmannabank aktiebolag nimisen yhtiön kanssa, joka olikin tehnyt seuraavat kaksi vaihtoehtoista myyntitarjousta:

1) Kaupunki suorittaa 6,500,000 markan kauppahinnan ja oikeuttaa Svenska Finlands lantmannabankin, kunnes se on ehtinyt hankkia itselleen

¹⁾ Ks. tämän kert. s. 13. — ²⁾ Kvsto 25 p. toukok. 7 §. — ³⁾ Ks. v:n 1928 kert. s. 17 ja v:n 1929 kert. s. 13. — ⁴⁾ Ks. tämän kert. s. 6 ja 28. — ⁵⁾ Kvsto 15 p. kesäk. 11 §. — ⁶⁾ Ks. v:n 1931 kert. s. 111.

toisen huoneiston, ei kuitenkaan kauemmin kuin kesäkuun 1 p:ään 1933, käyttämään silloista huoneistoaan 100,000 markan vuosivuokrasta; tai

2) Kaupunki suorittaa 6,000,000 markan kauppahinnan ja oikeuttaa Svenska Finlands lantmannabankin vuokratta käyttämään silloista huoneistoaan kesäkuun 1 p:ään 1939; siinä tapauksessa pankki kuitenkin on velvollinen muuttamaan huoneistosta kesäkuun 1 p:nä jonakin alla mainituista vuosista, jos kaupunki sitä vaati, jolloin kaupungin tuli maksaa yhtiölle, jos muutto tapahtui vuonna 1933, 420,000 markkaa, vuonna 1934, 350,000 markkaa, vuonna 1935, 230,000 markkaa, vuonna 1936, 210,000 markkaa, vuonna 1937, 140,000 markkaa ja vuonna 1938, 70,000 markkaa.

Kumpaisenkin vaihtoehdon mukaan oli yhtiölle lisäksi suoritettava sen piirustuskustannusten y. m. korvausta 71,245 markkaa.

Kaupunginhallitus oli pitänyt kyseisestä kiinteistöstä pyydettyä hintaa liian korkeana katsoen siihen, ettei kaupungilla ollut rakennukselle mitään suoranaista käytäntöä ja siitä odotettavat vuokratulot olivat vähäiset. Koska maksuaikaa ei ollut saatu pitemmäksi eikä maksamattoman kauppahinnan korkoa alennetuksi eikä myöskään kysymystä naapuritontin n:o 3 ostamisesta voitu ratkaista tässä yhteydessä, kaupunginvaltuusto antoi 1) Helenankadun talon ja tontin n:o 4 ostamista koskevan aloitteen tällä kertaa rautana.

Runeberginkadun tontin n:o 12 takaisinostaminen. Kauppakorkeakoulun ylioppilasyhdistys r. y. ilmoitti, ettei sille ollut mahdollista ryhtyä rakennusyrityksensä toteuttamiseen kaupungilta ostamallaan 2) XIII kaupunginosan korttelissa n:o 412 b sijaitsevalla Runeberginkadun tontilla n:o 12, ja anoi tähän viitaten, että kaupunki ottaisi tontin takaisin ja maksaisi yhdistykselle takaisin jo suoritettun osan kauppahintaa, 587,500 markkaa. Tähän esitykseen myönnyttiin ja kaupunginvaltuusto päätti 3) ostaa kyseisen tontin takaisin 2,500,000 markasta, mistä 587,500 markkaa suoritettaisiin käteisellä seuraavassa mainituissa erissä ja loput sekä maksamattomat korot, jotka yhdistys oli kaupungille velkaa, kuitattaisiin vapauttamalla yhdistys henkilökohtaisesta vastuusta tonttiin kiinnitetystä kaupungin saatavista, kaikki ehdoin, ettei kaupungille koitunut kustannuksia kaupasta. Kauppahinnan käteismäärästä oli 187,500 markkaa suoritettava vuonna 1934 sekä 200,000 markkaa vuosina 1935 ja 1936. Tähän tarkoitukseen tarvittavat varat merkittäisiin asianomaisten vuosien talousarvioihin.

Kiinteistöjen osto pakkohuutokaupalla. Vuonna 1928 rahatoimikamari möi 4) I kaupunginosassa Kaisaniemenkadun varrella sijaitsevan korttelin n:o 38 a tontin n:o 8 Osakeyhtiö Kaisanlinnalle, joka heti maksoi kauppahinnasta kaupunginkassaan 825,000 markkaa, mutta sittemmin ei vahvistettuina määräaikoina suorittanut tontin hinnan jäännöseriä, jotka korkoineen nousivat yhteensä 5,694,226:65 markkaan. Tämän johdosta kiinteistö oli myyty pakkohuutokaupalla, ja kiinteistölautakunta oli antanut huutaa sen kaupungille 5,700,000 markasta. Kaupunginvaltuusto hyväksyi 5) tämän toimenpiteen ja myönsi huutokauppahinnan suorittamiseen 2,015 markkaa Kiinteä omaisuus nimiseen pääluokkaan sisältyvistä käyttövaroistaan.

Kiinteistölautakunta ilmoitti, että kaupungin vuonna 1928 lunastaessa Aktiebolaget Brändö villastad nimisen yhtiön kiinteän omaisuuden kauppaan sisältyi 73,800 markan velkakirja Kulosaaren korttelin n:o 34 tiluksen n:o 182 a maksamattomasta kauppahinnasta sekä että tämä tilus sittemmin

1) Kvsto 4 p. toukok. 9 §. — 2) Ks. v:n 1929 kert. s. 19. — 3) Kvsto 7 p. jouluk. 32 §. — 4) Ks. v:n 1928 kert. s. 156. — 5) Kvsto 9 p. maalisk. 11 §.

oli tarjottu myytäväksi pakkohuutokaupalla, jolloin lautakunta oli ostanut sen kaupungille 94,786: 20 markasta, mikä rahamäärä vastasi edellä mainittua saatavaa korkoineen sekä huutokauppakuluja, 1,413 markkaa. Kaupunginvaltuusto hyväksyi ¹⁾ tämän toimenpiteen samalla osoittaen viimeksi mainitun määrän Kiinteä omaisuus nimiseen pääluokkaan merkityistä käyttövaroistaan.

Rahatoimikamarin vuonna 1928 myytyä ²⁾ XII kaupunginosassa Pengerkadun varrella sijaitsevan korttelin n:o 359 tontin n:o 32 Kiinteistöosakeyhtiö Pengerkatu 32:lle ostaja oli laiminlyönyt kauppahinnan maksamattomien erien ynnä korkojen, yhteensä 573,750 markan, suorittamisen vahvistettuina määräaikoina, minkä johdosta tontti kaupungin saatavan suorittamiseksi oli tarjottu pakkohuutokaupalla myytäväksi ja huudettu kaupungille 1,127,134:75 markasta, mikä määrä vastasi kaupungilla yhtiöltä olevaa saatavaa ynnä huutokauppakuluja, 2,132 markkaa. Niinikään pakkohuutokaupalla kiinteistölautakunta oli kaupungille 4,100,000 markasta ostanut II kaupunginosan korttelissa n:o 37 sijaitsevan Kaisaniemenkadun tontin n:o 11, jonka rahatoimikamari vuonna 1928 möi ³⁾ Kauppakuja osakeyhtiölle. Kaikki kiinteistöön kiinnitetyt saatavat, joita huutokauppahinnan tuli vastata, olivat kaupungin, minkä vuoksi kauppahinnan suorittamiseen tarvittiin ainoastaan 2,347 markkaa eli huutokauppakulujen määrä.

Kaupunginvaltuusto hyväksyi ³⁾ edellä mainitut kaksi tonttikauppaa ja osoitti tarvittavat rahamäärät, yhteensä 4,479 markkaa, kiinteän omaisuuden pääluokkaan merkityistä käyttövaroistaan.

Kiinteistölautakunta ilmoitti antaneensa kaupungin saatavain turvaamiseksi huutokauppakustannuksia vastaavasta hinnasta ostaa kaupungille XI kaupunginosassa Helsinginkadun varrella sijaitsevan korttelin n:o 326 rakentamattoman tontin n:o 24 ja saman kaupunginosan korttelissa n:o 338 a sijaitsevan niinikään rakentamattoman Fleminginkadun tontin n:o 13. Kaupunginvaltuusto hyväksyi ⁴⁾ tämän toimenpiteen samalla määräten huutokauppahinnan, 2,295: 30 markkaa edellisestä ja 2,072 markkaa jälkimmäisestä tontista, yhteensä 4,367: 30 markkaa, suoritettavaksi kiinteän omaisuuden pääluokkaan merkityistä valtuuston käyttövaroista, joita sai ylittää edellä mainitulla määrällä.

Tilusvaihto Helsingin evankelis-luterilaisten seurakuntain kanssa. Helsingin evankelis-luterilaisten seurakuntain kirkkohallintokunta oli jo vuonna 1927 tiedustellut rahatoimikamarilta, suostuiko kaupunki luovuttamaan seurakunnille maata Malmin hautausmaan laajentamiseen. Asia oli silloin jätetty lepäämään, kunnes hautausmaan ympäristön järjestelysuunnitelma oli laadittu, mutta kaupunginasemakaavaosaston laadittua ehdotuksen kyseisen alueen tieverkon järjestämisestä oli ryhdytty asiaa koskeviin neuvotteluihin, joissa molemmat osapuolet olivat hyväksyneet tilusvaihtosopimuksen. Tämä alistettiin kaupunginvaltuuston tarkastettavaksi, ja valtuusto hyväksyi ⁵⁾ sen päättäen luovuttaa Helsingin evankelis-luterilaisille seurakunnille 28,000 m² käsittävän maa-alueen hautausmaa-alueen itärajan ja sen eteläpuolelle suunnitellun tien väliltä ehdoin, että seurakunnat korvaukseksi luovuttivat kaupungille 16,000 m² käsittävän maakaistaleen sekä lisäksi 144,000 markkaa rahana.

Tilusvaihto maa-alueiden hankkimiseksi Käpylän—Tuomarinkylän uutta

¹⁾ Kvsto 4 p. toukok. 13 §. — ²⁾ Ks. v:n 1928 kert. s. 156. — ³⁾ Kvsto 4 p. toukok. 15 §. — ⁴⁾ S:n 7 p. syysk. 19 §. — ⁵⁾ S:n 10 p. helmik. 9 §.

maantietä sekä Herttoniemen rautatietä varten. Kiinteistölautakunta oli valmistellut kysymystä tarpeellisen maan hankkimisesta suunniteltua ¹⁾ Käpylän ja Tuomarinkylän välistä maantietä varten. Lautakunnan selvityksestä ilmeni, että tie Käpylän kohdalla ensin kulkisi rautatiealueen poikki, jatkuisi sieltä erään kaupungin metsäalueen halki, sitten Kottbyn ja Petaksen tilain maiden läpi, sieltä taas osaksi vuokralle annettujen kaupungin alueiden poikki ja lopuksi erään Tuomarinkylän rajalla olevan palstan yli, joka oli useiden Pakinkylä n:o 3:sta lohkottujen tilain yhteismaata. Rautatiehallitus oli ilmoittanut suostuvansa rakennuttamaan ensiksi mainitulle alueelle sillan rautatieraitteiden yli sekä silloisen liikenteen vaatimuksia vastaavat tiet niin pian kuin tarkoitukseen voitiin saada varoja ja mikäli mahdollista samaan aikaan kuin kaupunki rakennutti niihin liittyvät tiet. Kottbyn ja Petaksen tilain mailta tarvittavasta tiemaasta lautakunta oli neuvotellut maanomistajain kanssa ja samalla tehnyt heidän kanssaan väliaikaisen sopimuksen Herttoniemen rautatien rakentamista varten tarpeellisen maan luovuttamisesta. Tilanomistaja A. Lönngren oli silloin sitoutunut luovuttamaan kaupungille 14,280 m² Kottby litt. A nimisestä tilasta saaden korvaukseksi 2,030 m² Kottby litt. B nimisen tilan maasta sekä Nybondaksen tilasta n:olla VII merkityn 2,070 m²:n laajuisen alueen ja n:olla VIII merkityn 10,180 m²:n laajuisen alueen, kun taas Petaksen tilan omistaja, lautamies O. V. Nyströmin kuolinpesä, suostui luovuttamaan mainitusta tilasta 18,220 m² saaden kaupungilta korvaukseksi Nybondaksen, Landboaksen ja Monsaksen tiloista lohkaistun asuntopalstan n:o III, 5,200 m², Nybondaksen maasta alueen n:o IV, 3,800 m², sekä tilan Kottby litt. B maasta alueet n:ot V ja VI, 7,220 m², kaikki ehdoin, että kaupunki suoritti kaikki vaihdon aiheuttamat kustannukset sekä Kottbyn tilan rajajärjestelyn yhteydessä osin paransi, osin siirsi eräitä lyhyehköjä tienosia. Petaksen tilan maiden pohjoispuolella olevien tiemaaksi tarpeellisten vuokrattujen alueiden vapauttaminen ei aiheuttanut vaikeuksia, koska ne kaikki oli annettu vuokralle ehdoin, että kaupungilla oli oikeus teiden rakentamiseen niiden poikki vuokramaksun suhteellista alentamista vastaan. Tien viimeistä osaa varten tarvittiin lopuksi koko edellä mainittu asuntopalsta, joka oli pakkolunastettava heti Uudenmaan läänin maaherran vahvistettua tien suunnan.

Kiinteistölautakunnan asiasta laatimaa kirjelmää käsiteltäessä kaupunginvaltuusto päätti ²⁾ hyväksyä lautakunnan ehdottamat tilanomistaja A. Lönngrenin ja lautamies O. V. Nyströmin kuolinpesän kanssa tehtävät tilusvaihdot sekä antaa kaupunginhallitukselle tehtäväksi ryhtyä edellä mainitun, Tuomarinkylän rajalla olevan yhteismaan pakkolunastamista tarkoittaviin toimenpiteisiin.

Maa-alueiden luovuttaminen valtionrautateille. Kaupunginvaltuusto päätti ³⁾ myöntyä rautatiehallituksen anomukseen saada heti ottaa haltuunsa Pitäjänmäen asema-alueen itärajalalla olevan, 15,505 m²:n laajuisen kaupungin omistaman alueen, joka tarvittiin radan oikaisemiseen, edellyttäen, että ainoastaan Helsingissä kotipaikkaoikeuden omaavia työttömiä henkilöitä otettiin kyseiseen rautatietyöhön. Kaupunginhallitukselle annettiin tehtäväksi ryhtyä rautatiehallituksen kanssa neuvotteluihin kaupungille kyseisestä alueesta maksettavasta korvauksesta nojautuen hallituksen esittämään tarjoukseen, että kaupungille luovutettaisiin samanarvoinen valtion omistama maa-alue.

¹⁾ Ks. v:n 1931 kert. s. 35. — ²⁾ Kvsto 9 p. maalisk. 12 §. — ³⁾ S:n 10 p. helmik. 6 §.

Edelleen rautatiehallitus oikeutettiin ¹⁾ heti ottamaan haltuunsa Pasilan ja Huopalahden asemain välillä sijaitseva 2,750 m²:n laajuinen kaupungin alue ja kaupunginhallitukselle annettiin tehtäväksi ryhtyä neuvotteluihin sopivan valtion omistaman maa-alueen luovuttamisesta korvaukseksi kaupungille.

Tontin luovuttaminen Samfundet folkhälsan i svenska Finland nimiselle yhdistykselle. Otsakkeessa mainittu yhdistys ilmoitti aikovansa ryhtyä siihen asti pääasiallisesti maaseudulla ja joissakin maaseutukaupungeissa harjoittamaansa kansanterveydelliseen valistustoimintaan myöskin pääkaupungissa, m. m. järjestämällä täällä rinta- ja pientenlasten hoitokursseja sekä ylläpitämällä tätä tarkoitusta varten perustettavaa opistoa, ja anoi oikeutta saada kyseistä rakennusyritystä varten ilman huutokauppaa lunastaa XIV kaupunginosan korttelissa n:o 516 sijaitsevat Tavaststjernankadun tontit n:ot 7 a, 7 b ja 7 c sekä saada jättää kauppahinnan korottomaksi lainaksi niin kauan kuin tontteja käytettiin edellä mainittuun tarkoitukseen. Lastensuojelulautakunta oli esityksen johdosta lausunut, että pyydetty tonttipinta-ala kenties oli jonkin verran liian suuri, ja kiinteistölautakunta puolestaan oli ollut sitä mieltä, ettei kaupungilla ollut syytä avustaa yritystä siinä määrin kuin oli anottu, ja ottaen huomioon nämä lausunnot kaupunginvaltuusto päätti ²⁾

että XIV kaupunginosan korttelissa n:o 516 sijaitsevat Tavaststjernankadun tontit n:ot 7 b ja 7 c myytäisiin Samfundet folkhälsan i svenska Finland nimiselle yhdistykselle 300,000 markan hinnasta tontilta, yhteensä 600,000 markasta, mikä määrä sai olla korottomana lainana tontteihin myönnettyä ensimmäistä kiinnitystä vastaan niin kauan kuin niillä ylläpidettiin lastenhoito-opistoa ehdoin, että yhdistys vuoden 1932 kuluessa aloitti rakennustyöt ja että laitos valmistui ennen kesäkuun 1 p:ää 1934; sekä

että edellä mainitussa korttelissa sijaitseva Tavaststjernankadun tontti n:o 7 a varattaisiin samaan tarkoitukseen siten, että yhdistys sai etuoikeuden sen lunastamiseen 10 vuoden kuluessa 300,000 markasta ilman huutokauppaa, mutta muuten tavanomukaisin luovutusehdoin.

Oikeus saada alennusta tontin kauppahinnasta. Asunto-osakeyhtiö Artturinlinna, joka helmikuun 16 p:nä 1931 toimitetussa huutokaupassa oli kaupungilta ostanut ³⁾ IV kaupunginosan korttelissa n:o 154 sijaitsevan Lapinlahdenkadun tontin n:o 4, mutta vasta seuraavan heinäkuun 1 p:nä saanut tontin haltuunsa, koska siltä sitä ennen oli ollut poistettava erinäisiä puurakennuksia, anoi, että se 14 kuukauden rakennusaika, joka vaadittiin⁴⁾, jotta tontin ostaja saisi lukea hyväkseen 15 %:n alennuksen tontin vastaanottopäivästä eikä, kuten oli säädetty, huutokauppapäivästä. Tähän anomukseen myöntyen kaupunginvaltuusto päätti ⁵⁾ oikeuttaa hakijayhtiön saamaan takaisin 15 % Lapinlahdenkadun tontin n:o 4 kauppahinnasta ehdoin, että tontti oli rakennettu valmiiksi 14 kuukauden kuluessa lukien heinäkuun 1 p:stä 1931 ja ettei rakennustarkastuskonttorilla ollut rakennusta vastaan mitään muistutettavaa.

¹⁾ Kvsto 10 p. helmik. 7 §. — ²⁾ S:n 4 p. toukok. 19 §. — ³⁾ Ks. v:n 1931 kert. s. 282. — ⁴⁾ S:n s. 12. — ⁵⁾ Kvsto 9 p. maalisk. 28 §.